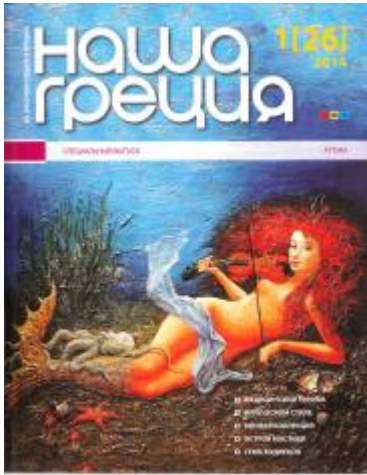

Ευγενία Κριτσέφσκαγια, κριτική παρουσίαση της έκθεσης ζωγραφικής στην γκαλερί Περιτεχνών (Ρωσικό Περιοδικό, 01-07-2014)

Βιογραφικό

Η Ηρώ Νικοπούλου γεννήθηκε στην Αθήνα. Σπούδασε ζωγραφική και σκηνογραφία στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών. Έχει κάνει πολλές ατομικές και ομαδικές εκθέσεις στην Ελλάδα και στο εξωτερικό. Έργα της βρίσκονται σε ιδιωτικές και δημόσιες συλλογές. Παράλληλα ασχολείται με την λογοτεχνία. Έχει δημοσιεύσει τρεις ποιητικές συλλογές, ένα μυθιστόρημα, και δύο συλλογές διηγημάτων, τελευταίο της βιβλίο: *Ελληνιστί: ο Γρίφος* (Γαβριηλίδης, 2013). Ποιήματα και πεζά της έχουν δημοσιευθεί σε λογοτεχνικά περιοδικά και στον ημερήσιο Τύπο.

Το 2012 ήταν προσκεκλημένη μαζί με άλλους τέσσερις ποιητές στο 7ο Διεθνές Φεστιβάλ Ποίησης που έγινε στη Σμύρνη, με τιμώμενη χώρα την Ελλάδα, και το 2013 συμμετείχε στο 2ο Διαβαλκανικό Φεστιβάλ Ποίησης, που έγινε στα πλαίσια της Διεθνούς Έκθεσης Βιβλίου Θεσσαλονίκης.

Είναι μέλος του Εικαστικού Επιμελητηρίου Ελλάδας, της Εταιρείας Συγγραφέων και του Κύκλου Ποιητών.

Διατηρεί την ιστοσελίδα: www.ironikopoulou.gr

Κάποιες σκέψεις

Η διπλή αυτή καλλιτεχνική έκφραση γίνεται αισθητή στην συγκεκριμένη ζωγραφική ενότητα με τον τίτλο «Δωμάτια-Ένοικοι-Ανοίγματα^{α+}» (από την οποία προέρχονται και τα έργα που φιλοξενούνται στις σελίδες μας) και λόγω της αφηγηματικότητας των έργων, αλλά και μέσω της ποιητικότητας των τίτλων που οδηγούν τον θεατή προς τον πυρήνα του εικονιζόμενου μύθου.

Η σειρά αυτή αποτελείται από σαράντα περίπου πίνακες μεγάλων διαστάσεων που εικονίζουν κυρίως γυναικείες φιγούρες σε διαφορετικές ηλικίες και ρόλους, ξεκινώντας από τα μυθολογικά αρχέτυπα όπως είναι: οι Μοίρες (Κλωθώ, Λάχεσις και Άτροπος), η Αριάδνη του ανθρωποφάγου Μινώταυρου, ή η Εύα που όμως εδώ κρατά αντί για μήλο ένα ρόδι ως σύμβολο γονιμότητας -αλλάζοντας έτσι την θέση και τον βαρύ ρόλο της μέσα στην μυθολογία του ανθρώπου, και φτάνουν μέχρι την καταπιεσμένη παιδική ηλικία, το άγνωστο ανώριμο παιδί που κρύβουμε όλοι σε κάποια σκοτεινή γωνιά της ψυχής μας. Η ενηλικίωση, μοιάζει να μας λέει η ζωγράφος είναι δύσκολη και οδυνηρή. Όλα αυτά τα αρχέτυπα και τα σύμβολά τους αποδίδονται από την Ν. με έναν εντελώς προσωπικό τρόπο, ανανεώνοντας τους γνωστούς μας συμβολισμούς. Έτσι συντάσσοντας το δικό της λεξιλόγιο δημιουργεί το προσωπικό της εικαστικό σύμπαν.

Αν αφεθεί ο θεατής στην μουντή ατμόσφαιρα των «Δωματίων» της θα βυθιστεί στους κλειστούς χώρους της μνήμης, εκεί όπου συμβαίνουν τα δύσκολα και ενίοτε τρομερά του ψυχικού μας κόσμου, και θα διαπιστώσει πως πολλά στοιχεία του έργου όπως π.χ. οι αναλογίες του χώρου, το φως, ή ακόμη και τα πρόσωπα των έργων της αλλοιώνονται κατά την διάρκεια αυτού του ταξιδιού από το σκοτάδι προς το φως, η προσέγγιση των χώρων και των προσώπων είναι πρωτίστως ψυχογραφική. Ένα άλλο στοιχείο που αξίζει να προσεχτεί είναι τα απρόσμενα και εμπροθέτως δυσανάλογα στενά «Ανοίγματα» καθώς και οι φασματικοί «Ένοικοι» που παρ' όλο που φαίνεται πως έχουν μια μικρή δυνατότητα απόδρασης τελικά δύσκολα δραπετεύουν, μοιάζουν να είναι εγκλωβισμένοι. Παρ' όλα αυτά υπάρχει φως, από τα «Ανοίγματα» ορμάει στους εσωτερικούς χώρους ένα φως ζωγραφισμένο με πλατιές πινελιές και με έντονη παρουσία που αγγίζει τα όρια της υλικότητας (απτότητας). Η Νικοπούλου σε όλους τις πίνακες αξιοποιεί τα πλαστικά της μέσα (σχέδιο, χρώμα, φωτοσκίαση) για να αναδείξει δύο ακόμη έννοιες που την απασχολούν σε ολόκληρη την μέχρι σήμερα ζωγραφική της πορεία: την έννοια της παρουσίας και της απουσίας, του κενού και του πλήρους.

Οι πίνακες με τα είδωλα γυναικών στους καθρέφτες (απουσία) μαρτυρούν τον στοχασμό της ζωγράφου πάνω στο ρόλο της γυναίκας (σύγχρονης ή διαχρονικής) μέσα στον κόσμο. Η ποιήτρια Κική Δημουλά είχε γράψει πριν μερικές δεκαετίες: «Ονομάζεται γυναίκα, επειδή είναι φυλακισμένη. Ακόμη μια που λυπάται γιατί γέρασε». Η προφανής συνομιλία ανάμεσα στο στίχο της ποιήτριας και την ζωγράφο φανερώνεται μέσα απ' τα πρόσωπα των κοριτσιών στα έργα της Ν. που δεν είναι όμορφα με την κλασική έννοια, αντιθέτως είναι τρομακτικά, σε ορισμένες μάλιστα περιπτώσεις γίνονται τρομερά, αποτρόπαια. Και πάλι λόγω της πρόθεσης της ζωγράφου για την ψυχογραφική προσέγγιση-απόδοση του θέματός της. Ένα άλλο στοιχείο που χρησιμοποιεί προς αυτήν την κατεύθυνση είναι η χρήση του φωτός, που μετουσιώνει το χώρο και το χρώμα και μετατρέπει συχνά την ανθρώπινη φιγούρα σε αυτόφωτο ημιδιάφανο είδωλο, σαν οπτασία, ενεργοποιώντας έτσι πλήθος εσωτερικών δονήσεων και στοχασμών.

* Στις 13 Μαρτίου είναι τα εγκαίνια της νέας της έκθεσης με τον τίτλο «Δωμάτια-Ένοικοι-Ανοίγματα^{α+}» και θα γίνει στην γκαλερί «ΠεριΤεχνών» στο Κολωνάκι.